

ALLÒ QUE EL VENT S'ENDUGUÉ

[Descripció d'Scarlett]

“La Scarlett O' Hara no era bella, però els homes gairebé no se n'adonaven quan restaven encisats pel seu encant, com era el cas dels bessons Tarleton. Al rostre de la Scarlett s'hi barrejaven d'una manera d'allò més palesa les delicades faccions de la seva mare, una aristòcrata de la costa, d'ascendència francesa, i els trets més toscos del seu pare, un irlandès cara-vermell. Amb tot, la seva cara era atractiva, de mentó afuat i barres enèrgiques. Tenia uns ulls d'un verd pàl·lid sense màcula de castany, ombrejats per dures i negres pestanyes, lleument corbades a les puntes.” (pàg.17)

[Scarlett declara el seu amor a l' Ashley, però ell està compromès amb la seva cosina Melanie]

“-Què passa? –repetí l' Ashley-. Has de dir-me un secret?

De sobte, ella recobrà la parla i, tot d'una, totes les ensenyances de l' Ellen [la seva mare] foren oblidades, i la fogosa sang irlandesa d'en Gerald [el seu pare] es manifestà pels llavis de la seva filla.

- Sí... un secret T'estimo.

Un instant, hi hagué un silenci tan absolut, que semblava que cap dels dos no respirava. [...]

- No en tens prou amb la colla de cors que has robat avui? –féu ell amb el seu característic to de veu, acaroador i burleta-. No te'n vols perdre cap? [...]

-Ashley... Ashley...digues...has de... Oh, no et burlis de mi ara! [...]

-Scarlett –proseguí ell-, no podríem anar-nos-en d'aquí i oblidar tot el que hem parlat? [...] Em casaré amb la Melanie [...]

- Però acabes de dir que m'estimaves.

Les mans ardents del noi li estrenyeren les seves amb tanta força que li féu mal.

-Estimada, per què m'obligues a dir-te coses que poden ferir-te?

El silenci de la noia impulsà a prosseguir:

-Com podria fer-te comprendre aquestes coses, estimada? Ets tan jove i irreflexiva, que no saps què significa el matrimoni. [...]

-T'avorriré mentre visqui, taujà...malànima...més que malànima...

Quin altre insult podia etzibar-li? No se li acudia res de pitjor.

-Scarlett, fes el favor...

Allargà la mà i, quan ho feia, la Scarlett li clavà una bufetada amb tota la seva força.” (pp.110-112)

[Scarlett es troba el capità Butler, testimoni de la declaració d'amor anterior]

“-M'heu decebut –féu ell.

-Decebut?

-Sí. En ocasió del nostre primer i feliç encontre, vaig pensar que finalment havia trobat una nois que no sols era bella sinó també valerosa. I ara veig que només sou bella.

-Voleu insinuar que sóc covarda?

La Scarlett s'estarrufà com una gallina.

-Exactament. Us falta valor de dir allò que realment sentiu. Quan us vaig conèixer, em vaig dir: heus aquí una noia com no n'hi ha d'altra. No és com les altres ximpletes que es creuen totes les coses que les mamàs diuen, i obren en conseqüència, tant se val el que elles senten. I oculten tots els seus sentiments, tots els seus desitjos i totes les petites penes darrera un cúmul de paraules dolces. Vaig pensar: la senyoreta O' Hara és una noia d'un esperit singular. Sap quina cosa vol i no té escrúpols a dir el que pensa...o a llançar un pitxer.

-Oh! —exclamà ella, sense poder dominar més la ira-. Aleshores us diré el que penso ara mateix. Si haguéssiu tingut una mica de senyoriu, mai no us hauríeu atansat a parlar amb mi. Hauria sabut que no volia veure-us mai més! Però no sou un cavaller! Sou un individu maleducat i fastigós!" (pàg.170)

[La Guerra de Secessió porta la família O' Hara a la misèria, Scarlett diu la famosa frase:]

"La gana li rosegava de nou l'estómac buit. I en veu alta, exclamà:

-que Déu en sigui testimoni, que Déu en sigui testimoni; els ianquis no em podran doblegar. Sobreviuré a tot això, i quan tot sigui acabat, no tornaré a passar gana. Ni jo ni cap dels meus, per bé que em calgui robar o matar... Que Déu en sigui testimoni: mai més no tornaré a passar gana! " (pàg.367)

[Scarlett va a veure a la presó al capità Butler perquè li deixi diners: coqueteja amb ell fins que ell s'adona del veritable motiu de la visita]

"-Parlem francament. Quin és el vertader objecte de la vostra visita? Gairebé m'heu convençut, amb les vostres coqueteries, que teníeu un cert interès per mi i que em compadíeu.

-Oh, i us compadeixo de debò!

-Que m'heu de compadir! Tant se us en donaria que em pengessin al capdamunt d'un campanar. Ho porteu clarament escrit a la cara, talment com porteu escrita a les mans la feina ruda que heu fet. Necessiteu alguna cosa de mi, i ho necessiteu tant, que no heu dubtat a representar aquesta comèdia.[...]

---Sí, necessito diners. Voldria que em prestéssiu tres-cents dòlars.

-La veritat per fi! Parlant d'amor i pensant en els diners. Que n'és de femení això! Els necessiteu indefectiblement i amb urgència aquests diners?" (pp493-494)

[Scarlett beu d'amagat]

"La Scarlett havia descobert que una copa de conyac pur abans de sopar li procurava un gran benestar i sempre li quedava el recurs de mastegar uns grans de cafè o de fer gargarismes amb aigua de colònia per tal de dissimular-ne l'alè. ¿Per què la gent feia tants escarafalls pel fet que les dones beguessin, quan els homes podien embriagar-se tranquil·lament si els donava la gana?" (pàg. 584)

[Scarlett es queda vídua per segona vegada i els remordiments no la deixen viure]

“Ella havia matat en Frank. L’havia matat talment com si la mà hagués empomat l’arma. Ell li havia suplicat que no sortís sola, però ella no se l’havia escoltat. I ara era mort per culpa de la seva obstinació. Déu la castigaria per això. Però sobre la seva consciència pesava un altra malifeta més terrible encara i molt més aclaparadora que no pas el fet d’haver-li causat la mort... una malifeta que no l’havia pertorbat mai fins que contemplà el seu rostre dins el taüt. Hi havia quelcom desesperat i patètic en aquell rostre rígid que l’acusava. Déu la castigaria per haver-se casat amb ell, quan en realitat ell estimava la Suellen [la seva germana]. Hauria d’acotar-se el dia del Judici i respondre per aquelles mentides que li havia dit quan tornava del campament ianqui, amb el seu xarret.” (pp.695-696)

[Declaració d’amor de Rhett Butler a Scarlett]

“-La notícia és aquesta –contestà ell, amb un somrí-: jo encara us estimo més que cap altra dona que conec. I, ara que en Frank ja no hi és, he pensat que us interessaria de saber-ho. [...]

-Jo... no em tornaré a casar mai més.

-Oh, ja ho crec que sí! Vós heu nascut per estar casada. Per què no amb mi?

-Però Rhett, jo... jo no us estimo.

-Això no és un inconvenient. Que jo sàpiga, l’amor no ha quedat quelcom d’indispensable en els vostres dos matrimonis anteriors.

-Oh! Com goseu...? Ja sabeu que li tenia afecte a en Frank!

En Rhett no digué res.

-N’hi tenia! N’hi tenia!” (pàg.705)

MITCHELL, M. (1977): *Allò que el vent s’endugué*, Aymà, Barcelona